

μέσα στη σκοτεινή θπαιθο.
Καθώς οι δυνατές δέσμες άνοιγουν δρόμο,
διαλέγοντας φράχτες, άγριόχορτα, θυμα
άνθισμένα δέντρα, κάθε τι
που κυλάει πίσω προς τό παρελθόν
χωρίς ήχο, μυρίζω τό χορτάρι
καί τόν πλούσιο χημικό ύπνο
τών χωραφιών. "Εν' άναχτό φεγγάρι
πλέι άποπάνω κι ένα στέλεχος
άπό κόκκινα φώτα άνοιγοκλείνει, μιλια μακριά.

Σε τέτοιες στιγμές είναι που με
καλούν, με φωνή τόσο καθαρή
που πρέπει νά κλείνω τά μάτια μου και νά
μπάνω

στο σκοτάδι που άναπνέει λίγο πιο μπρός
άπ' τά φανάρια μου. Γύρισα πίσω
σκέφτομαι, σε κάτι που είχα
σχεδόν ξεχάσει, ένα στόμα
που περιμένει ύπομονετικά, στενάζει, μιλάει
και μένει σιωπηλό. Κανένας άλλος
δέν είναι ζωντανός. Τά λουλούδια είναι
άσπρα κι εγώ σχεδόν έφτιασα.

Ρόμπερτ Κέλλυ (1935)

Γ η τ ρ ι α 5

τώρα τό λιβάδι πίνει
τώρα εγώ πίνω

κούπα, καλή κούπα γέμισε

Γ η τ ρ ι α 7

γητεία του ήλιου
στενάζει άπλωμένη

Ένα σπίτι δέν περιμένει

ή γαλάζια λίμνη

πόσο λίγα ξερονιμε

Τσάρλς Ράιτ (1935)

Οί κόρες του Blum

Οί κόρες του Blum
Μεγαλώνουν.

Αντες τις ψυχρές χειμωνιάτικες μέρες,
Κλειδώνοντας τις κάμαρές τους,
Μοιάζουν νά σταματόν, έξετάζοντας,

"Ίσως, τά φώτα,
Τήν κουρτίνα στο παράθυρο,
"Η κάτι που θέλουν
Νά θυμηθούν που
Πάντα γλ'σφράει άπ' τό μυαλό.

Τις έχετε δει, πώς
Στέκονται εκεί, μπερδεμένες,
— Κοι λίγο έκπληκτες —

Σάν νά είδαν κοιτά,
'Αποσδόχητα.

'Από τη μι άκρη του
'Ενός ματιού, τις ζωές που
Πορεύει ν' άφησαν κάπου
Κάποτε σ' ένα κομμάτι—
Γάντια που περιμένουν τά χέρια.

Τζώρτζ "Αμαμπιλ (1936)

Λουλούδια: Κλαδρία

Μιλιμυριά δάχτυλα
οι άρμονίες
ήλιόχλοιδες
άγγιζονται,
άπλώνουν.

Βούτυρο
δουσερά χιτήη
κροσάκια
άνοιγουν

Μπαίνουν
άφρα
τών θουνών,

κίτρινα φτιού.

Βίκτορ Κοντόσκι (1936)

Π ρ ο ο π τ ι κ ή

'Αγαπώ τους άνθρωπους
είπε
άπό άπόσταση.

Κάθρ τι σι προσωπική.

Κοίτα κι κάτω προς τόν ήρίζοντα.

"Όχι, όχι. Πιο άριστέρα σου
'Ακριβώς έτσι τον δείχνου.

Τη βλέπεις τώρα,
κίνη τη μαύρη τελέια στο τοπίο;

Λότη είναι
ή άγάπη μου.

Πρωινό φεγγάρι

Οί δάσδυροι μες στους λόφους
άκονίζουν τά ήλια τους.

"Όλη νύχτα τά φαντασμάτα των 'Ινδιάνων
κλονίζονται μες στο σκοτάδι

πίνοντας τό θάρος τους,
με τά προσώπά τους γερομένα άπό τη λήθη